

Călăuza spre lumină.

Sorina

Călăuza spre lumină.

Dacă muntele-nălțare ar atinge-albastru cer,
rădăcini crescute-n stâncă ar îmbrățișa pământul,
crengile chema-vor îngeri, ce călătotesc cu vântul,
calea spre desăvârșire nu ar mai avea mister.

Dacă piatra măcinată de a timpului trăire,
ar cădea-n abisul toamnei, pomii ar striga uimiți,
ar schimba căderea frunzei într-o tristă tânguire
și acoperiți de iarnă, ar sfârși înzăpeziți.

De pe stâncă urcă pomii, către bolta cea senină,
mângâie albastrul toamnei, cu aripi de înger sfânt,
un mister e blânda toamnă, călăuză spre lumină,
brațe ce cuprind tot cerul, se ridică din pământ.